YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)

12 päivänä joulukuuta 1996 *

Asiassa C-49/96 P,

Nicolaos Progoulis, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, edustajanaan asianajajat Konstantinos Adamantopoulos ja Vassilios Akritidis, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 12 boulevard de la Foire,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-131/95, Progoulis vastaan komissio, 15.12.1995 antaman määräyksen (Kok. H. 1995, s. II-907) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Ana Maria Alves Vieira, avustajanaan asianajaja Bertrand Wägenbaur, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o saman yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. Murray (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. N. Kakouris ja H. Ragnemalm,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Progoulis on yhteisöjen tuomioistuimeen 20.2.1996 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ja EHTY:n ja Euratomin perussääntöjen vastaavien määräysten nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-131/95, Progoulis vastaan komissio (Kok. H. 1995, s. II-907) 15.12.1995 antamaan määräykseen, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta valittajan kanteen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaadittiin ensinnäkin kumoamaan 20.3.1995 päivätyssä kirjeessä vastaajalle osoitettu komission päätös, jolla kantajan hakemus tulla luokitelluksi palkkaluokkaan B 1 palkkatasolle 2 takautuvin vaikutuksin 1.3.1983 lähtien hylättiin, ja velvoittamaan komissio korvaamaan vaadittuun uudelleenluokitteluun liittyvät rahamääräiset etuudet korkoineen soveltaen 10 prosentin vuotuista korkoa ja toiseksi ryhtymään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan perusteella prosessinjohtotoimiin sekä kolmanneksi velvoittamaan komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

2 Progoulisin ja komission väliseen riitaan liittyvät tosiseikat käyvät ilmi riidanalaisesta määräyksestä seuraavalla tavalla:

"1. Kantaja osallistui vuonna 1982 menestyksekkäästi avoimeen kilpailuun KOM/B/362, jonka komissio oli järjestänyt palkkaluokkiin B 3 ja B 2 kuuluvien kansalaisuudeltaan kreikkalaisten apulaishallintovirkamiesten varallaololistan laatimiseksi.

2. Kantaja nimitettiin koeajalla olevaksi palkkaluokkaan B 3 palkkatasolle 2 kuuluvaksi apulaishallintovirkamieheksi 9.3.1983 tehdyllä päätöksellä, joka tuli voimaan 1.3.1983.

3. Seuraavana päivänä eli 10.3.1983 Progoulis vaati palkkaluokituksensa oikaisemista.

4. Nimittävä viranomainen vahvisti päätöksensä 13.7.1983 päivätyssä kirjeessään ja perusteli sitä palkkaluokituskomitean lausunnolla, jossa kantajan katsottiin hankkineen ennen yhteisöjen palvelukseen tuloa 12 vuoden ja 9 kuukauden pituisen ammattikokemuksen.

5. Kantaja teki 10.10.1983 valituksen nimittävän viranomaisen päätöksestä sillä perusteella, että nimittävä viranomainen ei ollut palkkaluokkaan nimittämiseen ja palkkatasolle luokitteluun palvelukseenottamisen yhteydessä sovellettavista perusteista 6 päivänä kesäkuuta 1973 tehdyn nimittävän viranomaisen päätöksen liitteessä II olevan 1 kohdan b alakohdan vastaisesti ottanut huomioon hänen pakollisen varusmiespalvelunsa suorittamisaikaa.

6. Kantaja vakinaistettiin 18.11.1983 tehdyllä päätöksellä, joka tuli voimaan 1.12.1983 ja jolla hänet määrättiin maatalouden pääosastoon, Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto (EMOTR) -osastoon, tukirahaston budjettiasioita ja rahoituskoordinointia käsittelevään yksikköön.

7. Komissio teki 19.1.1984 kaikilta osin 18.11.1983 tehdyn päätöksen mukaisen päätöksen, ja nämä kaksi päätöstä erosivat toisistaan vain siinä, että uudessa päätöksessä kantaja määrättiin tukirahaston ohjausyksikköön.

8. Nimittävä viranomainen kumosi 20.1.1984 tekemällään päätöksellä, joka tuli voimaan 1.3.1983, kantajan 10.10.1983 tekemän valituksen perusteella 9.3.1983 tehdyn nimityspäätöksen ja luokitteli kantajan palkkaluokkaan B 3 palkkatasolle 3 sekä määräsi hänet EMOTR:n tukirahaston budjettiasioita ja rahoituskoordinointia käsittelevään yksikköön.

9. Nimittävä viranomainen kumosi 20.1.1984 tehdyn päätöksen 2.3.1984 tekemällään päätöksellä, joka tuli voimaan 1.3.1983 ja korvasi aiemman päätöksen. Uusi päätös oli kaikilta osin kumotun päätöksen mukainen, ja nämä päätökset erosivat toisistaan vain siinä, että kantaja määrättiin tukirahaston ohjausyksikköön tukirahaston budjettiasioita ja rahoituskoordinointia käsittelevän yksikön sijasta.

10. Kantaja esitti 5.12.1991 luokittelunsa muuttamista koskevan vaatimuksen, joka koski hänen luokitteluaan palkkatasolle B 2 6.6.1973 tehdyn päätöksen liitteessä II olevan 1 kohdan b alakohdan viimeisen alakohdan perusteella tai, mikäli komissio kieltäytyisi, palkkatasolle B 1 sen perusteella, että hänen mukaansa oli olemassa uudelleenluokittelua toiselle ura-alueelle koskeva ennakkotapaus.

11. Todettuaan, että vaatimus oli esitetty määräajan päätyttyä, nimittävä viranomainen hylkäsi vaatimuksen 6.4.1992 päivätyllä kirjeellään sillä perusteella, että 6.6.1973 tehdyn päätöksen liitteessä I olevan 3 artiklan mukaan ura-alueiden B 3/B 2, C 3/C 2 ja D 3/D 2 korkeammat palkkaluokat oli varattu ura-alueen sisällä tehtäville ylennyksille ja että 6.6.1973 tehdyn päätöksen liitteessä II olevan 1 kohdan b alakohtaa ei voitu soveltaa kyseisessä tapauksessa. Palkkaluokkaan B 1 luokittelua nimittävä viranomainen ei pitänyt mahdollisena, koska kantaja oli valittu sellaisessa kilpailussa, josta valittiin virkamiehiä ura-alueelle B 3/B 2.

12. Kantaja teki 2.7.1992 valituksen tästä komission vastauksesta.

13. Nimittävä viranomainen jätti 6.10.1992 tekemällään päätöksellä valituksen tutkimatta sillä perusteella, että sillä pyrittiin riitauttamaan 20.1.1984 tehty luokittelupäätös, minkä vuoksi se oli tehty liian myöhään.

14. Kantaja ei nostanut kannetta tästä hylkäävästä päätöksestä.

15. Kantaja esitti 6.5.1994 uuden uudelleenluokittelua koskevan vaatimuksen vedoten erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-103/92, T-104/92 ja T-105/92, Baiwir ym. vastaan komissio (Kok. 1993, s. II-987), 28.9.1993 antamaan tuomioon.

16. Nimittävä viranomainen hylkäsi tämän vaatimuksen 12.7.1994.

17. Kantaja teki 10.10.1994 valituksen tästä päätöksestä vaatien luokittelemista palkkaluokkaan B 1 palkkatasolle 2 taannehtivasti 1.3.1983 lähtien sekä tähän toimenpiteeseen liittyviä rahallisia suorituksia korkoineen.

18. Nimittävä viranomainen hylkäsi tämän valituksen 20.3.1995.

19. Kantaja nosti 19.6.1995 kanteen tästä päätöksestä, jolla hylättiin hänen 10.10.1994 tekemänsä valitus. Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.8.1995 jätetyllä asiakirjalla työjärjestyksen 114 artiklan perusteella 18.8.1995 päivätyn oikeudenkäyntiväitteen sillä perusteella, että kanne oli nostettu liian myöhään ja koski sellaista päätöstä, joka ei ollut kantajalle vastainen. Kantaja esitti 26.10.1995 huomautuksensa oikeudenkäyntiväitteestä."

Riidanalainen määräys

3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi riidanalaisessa määräyksessä aluksi, että päätöksellä, jonka kumoamista kantaja vaati, ainoastaan vahvistettiin 2.3.1984 tehty luokittelua koskeva päätös (35 kohta).

4 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti siitä, että valituksen tekemistä ja kanteen nostamista koskevat määräajat kuuluvat yleiseen järjestykseen (ordre public) ja että mahdollisia poikkeuksia on tulkittava suppeasti, ja hylkäsi kantajan väitteen, jonka mukaan hänen asemansa koeajalla olevana virkamiehenä ja myöhemmin hänen alaisuussuhteensa toimielimeen olivat estäneet häntä nosta-

masta kannetta aikaisemmin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin totesi yhtäältä, että riidanalainen luokittelua koskeva päätös oli tehty kantajan vakinaistamisen jälkeen ja toisaalta että alaisuussuhde kuului olennaisena osana jokaisen virkamiehen ja hänen työnantajanaan olevan toimielimen väliseen suhteeseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi, että tämän vuoksi kantajan väitteen hyväksyminen poistaisi kanteen nostamiselle asetettuja määräaikoja koskevilta määräyksiltä tehokkaan vaikutuksen (effet utile), mikä olisi ristiriidassa Euroopan yhteisöjen virkamiesten henkilöstösäännössä luodun muutoksenhakujärjestelmän ja oikeusvarmuuden periaatteen kanssa (36 kohta).

5 Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteet, joita kantaja oli esittänyt perustellakseen sen, että kannetta koskeva määräaika alkaisi kulua uudelleen, ja jotka perustuivat esille tulleisiin uusiin ja olennaisiin tosiseikkoihin, eli edellä mainitussa asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annettuun tuomioon ja toisen virkamiehen, E:n, uudelleenluokitteluun toiselle ura-alueelle.

6 Tämän tuomion osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti riidanalaisessa määräyksessä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (asia 43/64, Müller v. ETY:n, Euratomin ja EHTY:n neuvostot, tuomio 17.6.1965, Kok. 1965, s. 499; asia 34/65, Mosthaf v. Euratomin komissio, tuomio 15.12.1966, Kok. 1966, s. 753 ja asia 125/87, Brown v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 8.3.1988, Kok. 1988, s. 1619, 13 kohta) kumoamistuomion oikeudelliset vaikutukset koskevat ainoastaan niitä osapuolia ja henkilöitä, joita kumottu päätös koskee suoraan, ja kumottu päätös voi olla uusi seikka ainoastaan näille henkilöille (41 kohta).

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan tässä tapauksessa asiakirjoista ei kuitenkaan ilmennyt, että edellä mainitussa asiassa Baiwir ym. vastaan komissio kumottu päätös olisi koskenut kantajaa suoraan. Tämän vuoksi päätös ei voinut olla hänen kannaltaan uusi tai olennainen seikka, jonka perusteella kannetta koskeva määräaika voisi alkaa kulua uudelleen (43 kohta).

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi, että tämän tuomion kohteena ollut kysymys oli erilainen kuin kantajan ja komission väliseen riita-asiaan liittynyt kysymys (45 kohta).

9 Toisen virkamiehen, E:n, uudelleenluokittelusta toiselle ura-alueelle ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kantaja oli ollut tietoinen tosiseikoista 5.12.1991 lähtien (46 kohta) ja että hän olisi voinut nostaa kanteen 2.7.1992 tekemänsä valituksen hylkäävästä päätöksestä siltä osin kuin tämä uudelleenluokittelu olisi ollut sellainen uusi seikka, jonka perusteella määräajat olisivat voineet alkaa kulua uudelleen; hän ei kuitenkaan ollut menetellyt näin (49 kohta).

10 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi myös, että jos kantajalla olisi väitteensä mukaisesti ollut epäilyksiä tosiseikkojen todenperäisyydestä tai merkityksellisyydestä asian kannalta, hänen olisi pitänyt ryhtyä kohtuullisessa ajassa kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin saadakseen niille vahvistuksen ennen oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn aloittamista ja mahdollisen kanteen nostamista (48 kohta).

11 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa ja velvoitti kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Se näet katsoi, että ottaen huomioon asiaan liittyvät seikat ja varsin vakiintuneen oikeuskäytännön kanteen tutkimatta jättäminen oli kantajan kannalta odotettavissa ja että komissiolle aiheutuneita kuluja oli pidettävä tarpeettomasti tai haitantekona aiheutettuina (54 kohta).

Valituksen tueksi esitetyt perusteet

12 Valittaja vetoaa neljään perusteeseen riidanalaista määräystä vastaan.

13 Ensimmäisessä perusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen hylätessään kaikki hänen edellä mainittuun asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annettuun tuomioon liittyvät oikeudelliset väitteensä.

14 Ensimmäisen perusteen ensimmäisessä osassa valittaja riitauttaa tavan, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan kumoamistuomion oikeudelliset vaikutukset koskevat ainoastaan niitä osapuolia ja henkilöitä, joita kumottu päätös koskee suoraan, ja jonka mukaan kumottu päätös voi olla uusi seikka ainoastaan näille henkilöille.

15 Ensimmäisen perusteen toisessa osassa valittaja arvelee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti edellä mainittua asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annettua tuomiota katsoessaan, että se koski ainoastaan niiden määräysten — Euroopan yhteisöjen virkamiesten henkilöstösäännön 32 tai 46 artikla — määrittelemistä, joita voitaisiin soveltaa sellaisen virkamiehen luokittelemiseksi, joka on nimitetty korkeammalle ura-alueelle avoimen kilpailun perusteella. Tässä tuomiossa on valittajan mukaan esitetty periaate, jonka mukaan toimielimen sisäisiä hakijoita ja toimielimen ulkopuolisia hakijoita on kohdeltava tasapuolisesti otettaessa huomioon heidän ennen palvelukseentuloaan hankkimansa ammatillinen kokemus.

16 Valittaja katsoo lisäksi, että edullisimman määräyksen soveltamista koskevaa sääntöä, joka vahvistettiin myös edellä mainitussa asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa, on sovellettava häneen syrjintäkiellon periaatteen perusteella. Näin ollen hän katsoo, että olisi sovellettava 6.6.1973 tehdyn päätöksen liitteessä II olevan 1 kohdan b alakohtaa, jonka perusteella virkamies voidaan luokitella ylempään palkkaluokkaan, kun hänen varusmiespalvelunsa suorittamisaika on yli 24 kuukautta, ja että hänet olisi tämän vuoksi luokiteltava uudelleen palkkaluokkaan B 1, palkkatasolle 2.

17 Toisessa perusteessaan valittaja väittää, että asiassa 127/84, Esly vastaan komissio, 15.5.1985 annetun tuomion (Kok. 1985, s. 1437) perusteella E:n uudelleenluokittelu toiselle ura-alueelle oli myös uusi ja olennainen seikka. Hän toteaa edelleen, että hänen ja E:n erilainen kohtelu ei ole perusteltua, sillä E luokiteltiin toiselle

ura-alueelle, vaikka hän ei ollut suorittanut varusmiespalvelua. Lisäksi valittaja vahvistaa saaneensa varman tiedon E:tä koskevista tosiseikoista vasta huhtikuussa 1995.

18 Valittaja toteaa lisäksi, että komission esittämät E:n kuukausittaiset palkkalaskelmat vuosilta 1982—86 vahvistavat hänen väitteensä, jotka koskevat E:n uudelleenluokittelua toiselle ura-alueelle. Hän vaatii näin ollen yhteisöjen tuomioistuinta ryhtymään prosessinjohtotoimiin työjärjestyksensä 45 artiklan perusteella, jotta komissio esittäisi nämä laskelmat.

19 Kolmannessa perusteessaan valittaja väittää, että komissio on käyttänyt väärin harkintavaltaansa pelotellessaan häntä, jotta hän ei puolustaisi oikeuksiaan tuomioistuimessa, ja kieltäytyessään soveltamasta häneen asianmukaisella tavalla 6.6.1973 tehdyn päätöksen liitteessä II olevan 1 kohdan b alakohtaa hänen varusmiespalvelunsa suorittamisajan huomioon ottamiseksi.

20 Neljännen perusteensa osalta valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan häneen työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohtaa ja velvoittaessaan hänet korvaamaan hänen komissiolle aiheuttamansa oikeudenkäyntikulut.

21 Hän vahvistaa nostaneensa kanteen hyvässä uskossa katsoessaan, että hän voisi pätevästi perustella uudelleenluokittelunsa palkkaluokkaan B 1 edellä mainitussa asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annetun tuomion perusteella. Koska komissio oli lisäksi kieltäytynyt vastaamasta hänelle vakuuttavasti oikeudenkäyntiä edeltäneen vaiheen aikana, hän oli katsonut, että tuomioistuimessa nostettava kanne olisi hänelle ainoa tapa vedota oikeuksiinsa.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

22 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan perusteella yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Ensimmäinen peruste

23 Aluksi on korostettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituskirjelmässä on mainittava täsmällisesti ne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa esitetyt seikat, joita valitus koskee, sekä oikeudelliset perusteet, joita kumoamisvaatimuksen tueksi esitetään.

24 Ensimmäisen perusteen ensimmäisen osan osalta on riittävää todeta, että valittaja ei ole esittänyt perusteita osoittaakseen sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioinnissaan. Tältä osin peruste on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

25 Ensimmäisen perusteen toisen osan osalta, joka koskee asiassa Baiwir ym. vastaan komissio annetun tuomion tulkintaa, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sellainen valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt eli myös tässä tuomioistuimessa jo nimenomaisesti hylättyihin seikkoihin perustuvat perusteet ja väitteet, ei täytä EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklaan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohtaan perustuvia

perusteluvaatimuksia; tällaisella valituksella vaaditaan itse asiassa todellisuudessa sitä, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettu kanne yksinkertaisesti käsitellään uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu viimeksi mainitun toimivaltaan (ks. mm. asia C-62/94 P, Turner v. komissio, määräys 17.10.1995, Kok. 1995, s. I-3177, 15—17 kohta).

26 On todettava, että tässä tapauksessa valittaja vain toistaa jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä perusteet yrittämättä näyttää toteen, että tämä olisi tehnyt oikeudellisen virheen arvioinnissaan. Tältä osin peruste on hylättävä, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

27 Lisäksi on todettava, että ensimmäisen perusteen toinen osa on suunnattu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa esitettyä lisäperustelua vastaan ja on näin ollen joka tapauksessa vaikutukseton (asia C-326/91 P, De Compte v. parlamentti, tuomio 2.6.1994, Kok. 1994, s. I-2091, 94 kohta).

28 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen peruste on siis jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Toinen peruste

29 Toisen perusteen osalta on huomautettava, että valittaja ainoastaan toistaa jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä perusteet yrittämättä näyttää toteen, että tämä olisi tehnyt oikeudellisen virheen arvioinnissaan.

30 Näin ollen toinen peruste on jätettävä tutkimatta samoin perustein kuin tämän tuomion 24 kohdassa on esitetty, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Kolmas peruste

31 Kolmannen perusteen osalta on aivan ensiksi huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudelliseen perusteeseen.

32 Jos asianosaisen sallittaisiin esittää yhteisöjen tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa sellainen peruste, jota hän ei ole esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, hänelle annettaisiin samalla lupa saattaa käsiteltäväksi yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivaltaa on rajoitettu muutoksenhakujen osalta, laajempi asia kuin ensimmäisen oikeusasteen tutkima asia. Yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaa on siis muutoksenhaun osalta rajoitettu sen oikeudellisen ratkaisun arviointiin, joka on annettu ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittujen perusteiden osalta (asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 59 kohta).

33 Tässä tapauksessa on riittävää todeta, ettei kantaja ole esittänyt komission harkintavallan väärinkäyttöä koskevaa kolmatta perustettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja että se on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Neljäs peruste

34 On muistutettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan mukaan muutosta ei voida hakea vain oikeudenkäyntikulujen määrän osalta tai siltä osin, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista.

35 Koska kaikki muut kantajan esittämät perusteet on hylätty, oikeudenkäyntikuluja koskeva peruste on tämän määräyksen perusteella jätettävä tutkimatta (asia C-253/94 P, Roujansky v. neuvosto, määräys 13.1.1995, Kok. 1995, s. I-7, 14 kohta ja asia C-264/94 P, Bonnamy v. neuvosto, määräys 13.1.1995, Kok. 1995, s. I-15, 14 kohta).

36 Näin ollen valitus on työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti hylättävä, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Oikeudenkäyntikulut

37 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan toimielintä vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 12 päivänä joulukuuta 1996.

R. Grass

kirjaaja

J. L. Murray

neljännen jaoston puheenjohtaja